

Kniha Daniel – osemdesiat sedem

Odhalenie podobenstva o desiatich pannách: hlboká cesta dejinami adventizmu

Jeff Pippenger
2024-02-20

Podobenstvo o desiatich pannách znázorňuje skúsenosť adventného ľudu.

„Podobenstvo o desiatich pannách v Matúšovi 25 takisto znázorňuje skúsenosť adventného ľudu.“ Veľký spor, 393.

Milleritskí adventisti naplnili toto podobenstvo do posledného písmena.

„Často sa odvolávam na podobenstvo o desiatich pannách, z ktorých päť bolo múdrych a päť nerozumných. Toto podobenstvo sa naplnilo a naplní do najmenej litery, lebo má osobitné uplatnenie pre tento čas a podobne ako posolstvo tretieho anjela sa naplnilo a bude aj naďalej prítomnou pravdou až do konca času.“ Review and Herald, 19. august 1890.

Dejiny hnutia prvého anjela predstavujú hnutie tretieho anjela a konečným ťažiskom podobenstva je otázka, či panny majú olej, ktorý je posolstvom neskorého dažďa.

„Jestvuje svet, ktorý leží v neprávosti, v klame a v blude, v samom tieni smrti, — spiaci, spiaci. Kto pociťuje úzkosť duše, aby ich prebudil? Aký hlas ich môže dosiahnuť? Moja myseľ je prenesená do budúcnosti, keď bude dané znamenie: ‚Hľa, Ženích prichádza; vyjdite mu v ústrety.‘ Niektorí však budú otáľať so získaním oleja na doplnenie svojich lúčov a príliš neskoro zistia, že charakter, ktorý je predstavený olejom, je neprenosný. Tým olejom je Kristova spravodlivosť. Predstavuje charakter a charakter nie je prenosný. Nijaký človek ho nemôže zabezpečiť pre iného. Každý si musí sám zadovážiť charakter očistený od každej škvrny hriechu.“ Bible Echo, 4. mája 1896.

„Olej“ v podobenstve predstavuje „charakter“ a tiež „spravodlivosť Krista“. Posvätený charakter vzniká iba u tých, ktorí sa živia Božím slovom.

Posväť ich svojou pravdou: tvoje slovo je pravda. Ján 17,17.

„Olej“ je tiež posolstvami Božieho Ducha.

„Boh je zneuctený, keď neprijímame posolstvá, ktoré nám posiela. Takto odmietame zlatý olej, ktorý by vylial do našich duší, aby bol sprostredkovaný tým, ktorí sú v temnote.“ Review and Herald, 20. júla 1897.

„Olej“ sú posolstvá Božieho Slova, ktoré sprostredkujú posväcujúcu prítomnosť Kristovej spravodlivosti. V podobenstve o desiatich pannách, ktoré je zároveň aj proroctvom druhej kapitoly Habakuka, je posolstvo Polnočného volania posolstvom Kristovej spravodlivosti, ako je predstavené v posolstve Jonesa a Waggonera počas vzbury roku 1888.

„Pán vo svojom veľkom milosrdenstve poslal svojmu ľudu prostredníctvom starších Waggonera a Jonesa nanajvýš vzácne posolstvo. Toto posolstvo malo svetu výraznejšie predstaviť vyzdvihnutého Spasiteľa, obeť za hriechy celého sveta. Predkladalo ospravedlnenie skrze vieru v Ručiteľa; vyzývalo ľud, aby prijal Kristovu spravodlivosť, ktorá sa zjavuje v poslušnosti voči všetkým Božím prikázaniam. Mnohí stratili Ježiša zo zreteľa. Potrebovali, aby ich oči boli upriamené na Jeho božskú osobu, na Jeho zásluhy a na Jeho nemennú lásku k ľudskej rodine. Do Jeho rúk je daná všetka moc, aby mohol ľuďom udeľovať bohaté dary a bezmocnému ľudskému nástroju udeľovať neoceniteľný dar svojej vlastnej spravodlivosti. Toto je posolstvo, ktoré Boh prikázal odovzdať svetu. Je to posolstvo tretieho anjela, ktoré má byť hlásané mocným hlasom a sprevádzané vyliatím Jeho Ducha vo veľkej miere.“
Testimonies to Ministers, 91.

Posolstvo je posolstvom neskorého dažďa.

„Neskorý dážď má zostúpiť na Boží ľud. Mocný anjel má zostúpiť z neba a celá zem má byť osvietená jeho slávou.“ Review and Herald, 21. apríla 1891.

Keď mocný anjel zostúpil 11. septembra 2001, neskorý dážď sa začal kropiť a dejiny milleritov, ako sú znázornené v podobenstve o desiatich pannách a v druhej kapitole Habakuka, sa začali opakovať. Vtedy Boží ľud posledných dní zjedol knihu, ktorá bola v anjelovej ruke, a tým bol privedený späť k starodávnym chodníkom Jeremiáša, a tak sa stal strážcami, ktorí mali zaznieť na varovnej trúbe. Varovanie trúby bolo laodicejským posolstvom, ktoré Izaiáš predstavuje ako mocné volanie.

Volaj z plného hrdla, nešetri sa, pozdvihni svoj hlas ako trúbu a zvestuj môjmu ľudu ich priestupok a domu Jakobovmu ich hriechy. Izaiáš 58:1.

Reformačné hnutie prvého a tretieho anjela sa začína v „čase konca“. V tom bode nastáva „rozmnženie poznania“, ktoré podrobí skúške vtedy žijúcu generáciu, avšak až po tom, ako je toto poznanie zverejnené ako sformalizované posolstvo. Následne je toto sformalizované posolstvo „zmocnené“ a toto zmocnenie je vyznačené zostúpením anjela. Zostúpenie anjela označuje Habakukov spor a dve triedy začínajú rozpoznávať posolstvo, ktoré je buď pravým, alebo falošným posolstvom neskorého dažďa. Verní sa potom stávajú Božími strážcami, ktorí začínajú trúbiť varovné posolstvo poľnice.

Pravé trúbové posolstvo je založené na svetle znázornenom na dvoch tabuľkách Habakukových. Je to varovanie Laodiceí a varovanie, ktoré odhaľuje hriechy Božieho ľudu. Spor sa vystupňuje až po prvé sklamanie, keď sa jedna skupina stáva „zhromaždením posmievačov“ a praví strážcovia sú povolaní vrátiť sa k horlivosti pre posolstvo, ktorú predtým prejavovali pred sklamaním. Keď sa strážcovia vrátili, rozpoznali, že sa nachádzajú v „čase meškania“ a že posolstvo, ktoré sa zdalo zlyhať, sa v skutočnosti malo naplniť, ale v Božom poriadku. Toto posolstvo sa rozvíjalo počas krátkeho časového obdobia (no predsa len počas určitého obdobia), a keď prichádza, je predstavené ako posolstvo „Polnočného volania“, ktoré je jednoducho zosilnením posolstva, ktoré začalo byť zmocňované, keď anjel zostúpil.

Pri príchode posolstva sa úplne uskutočnilo oddelenie medzi tými, ktorí pri zostúpení anjela prijali postavenie strážcov, a tými, ktorí to odmietli. Toto oddelenie označuje bod, v ktorom je na stoštyridsaťštyritisíc vtlačená pečať pred vyliatím neskorého dažďa bez „merania“, ktoré bolo položené na neskorý dažď, keď anjel zostúpil.

Dejiny milleritov sú názorným zobrazením neskorého dažďa počas spečatovania sto štyridsaťštyritisíc. V týchto dejinách bola debata Habakuka založená na pravom a falošnom posolstve neskorého dažďa. Pavol označuje jednu skupinu ako tých, ktorí majú lásku k pravde, a druhú skupinu ako tých, ktorí prijímajú mocné poblúdenie, pretože nemajú lásku k pravde a pretože uverili „lži“.

Milleritské hnutie predstavuje rozvinutie pravdy, ktoré rastie v poznaní a moci od „času konca“ až po vyliatie Ducha Svätého pri Polnočnom volaní. Milleritské hnutie určilo určité špecifické medzníky, ktoré majú svoje paralely: „čas konca“, „sformalizovanie“ posolstva, znázornené „rozmnožením poznania“, „zmocnenie“ posolstva, vyznačené zostupujúcim anjelom, „prvé sklamanie“, ktoré uvádza podobenstvo o desiatich pannách, vyliatie Ducha Svätého znázornené ako „Polnočné volanie“, a potom záverečné „druhé sklamanie“, pri ktorom sa jedny dispenzačné dvere „zatvárajú“ a iné dispenzačné dvere sa „otvárajú“.

„Boh dal posolstvám zo zjavenia 14 ich miesto v línii proroctva a ich dielo sa nemá skončiť až do uzavretia dejín tejto zeme. Posolstvá prvého a druhého anjela sú stále pravdou pre tento čas a majú prebiehať súbežne s tým, ktoré nasleduje. Tretí anjel ohlasuje svoje varovanie mocným hlasom. ‚Potom,‘ povedal Ján, ‚som videl iného anjela zostupovať z neba, ktorý mal veľkú moc, a zem sa rozžiarila jeho slávou.‘ V tomto osvietení sa spája svetlo všetkých troch posolstiev.“ The 1888 Materials, 804.

Milleritské hnutie, ktoré je predobrazom hnutí sto štyridsaťštyritisíc, bolo zahrnuté v proroctvách o dvetisícristo rokoch a dvetisícpäťsto dvadsiatich rokoch z 8. kapitoly Daniela, verše trinásť a štrnásť. „Čas konca“ nastal pri dovŕšení „siedmich časov“ Božieho rozhorčenia proti severnému kráľovstvu Izraela. Formalizovanie Millerovho posolstva v roku 1831 nastalo dvestodvadsať rokov po vydaní Biblie kráľa Jakuba.

„Pán Miller, podobne ako tí, ktorých toto posolstvo podnietilo v iných krajinách, sa najprv domnieval, že svoje poverenie splní písaním a uverejňovaním vo verejných periodikách a v brožúrach. Svoje názory po prvý raz uverejnil vo Vermont Telegraph, baptistickom periodiku vydávanom v Brandone, Vermont. Bolo to v roku 1831.“ John Loughborough, The Great Second Advent Movement, 120.

Pohyb „času konca“ tretieho anjela nastal v roku 1989, na záver sto dvadsiatich šiestich rokov od vzbury v roku 1863. „Sto dvadsaťšesť“ je symbolom „siedmich časov“. Obe hnutia sa začali naplnením „siedmich časov“.

Posolstvo hnutia tretieho anjela bolo sformulované v roku 1996 vydaním série článkov s názvom The Time of the End, ktoré boli uverejnené v časopise s názvom Our Firm Foundation. Tieto články boli uverejnené dvestodvadsať rokov po Deklarácii nezávislosti z roku 1776. Posolstvo oboch hnutí bolo sformulované dvestodvadsať rokov po dejinnej udalosti, ktorá bola priamo

spojená s posolstvom, ktoré prišlo na konci týchto dvestodvadsiatich rokov.

Číslo „dvestodvadsať“ predstavuje spojenie (prepojenie) medzi „sedemnásobkom“ Božieho rozhorčenia proti južnému kráľovstvu Júdu, ktoré sa začalo v roku 677 pred Kr., a začiatkom dvetisícristo rokov z Daniela, ôsmej kapitoly, štrnásteho verša, v roku 457 pred Kr. Číslo dvestodvadsať spája obe proroctvá dohromady a obe proroctvá boli predstavené spolu v základných veršoch adventizmu, ktorými sú Daniel, ôsma kapitola, trinásty a štrnásty verš. V týchto veršoch sa Kristus prorocky predstavil ako „ten istý svätý“, čo je preklad z hebrejského slova „Palmoni“, ktoré znamená „Obdivuhodný Počtár“.

Podivuhodný Počtár uvádza dve videnia, ktoré predstavujú dve línie proroctva, práve v tých dvoch veršoch, ktoré sestra Whiteová označuje za ústredný pilier adventizmu. Počiatkový bod je spojený symbolickým prepojením dvestodvadsiatich rokov s časom, keď sa naplnili v roku 1844. Druhá kapitola Habakuka sa končí dvadsiatym veršom, čím Podivuhodný Počtár označuje číslo „dvestodvadsať“ odlišným vyjadrením, lebo tento verš určuje jednu zo základných charakteristík prototypického Dňa zmierenia, ktorý sa v tom čase začal.

Ale Hospodin je vo svojom svätom chráme; nech pred ním mlčí celá zem. Habakuk 2,20.

Dve prorocké obdobia, ktoré predstavujú ústredný pilier adventizmu a ktoré boli predstavené priamo Podivuhodným Počtárom, sú navzájom spojené dvestodvadsiatimi rokmi, a Ježiš (Podivuhodný Počtár), ktorý vždy stotožňuje koniec veci so začiatkom veci, označil ich ukončenie 22. októbra 1844 číslom dvestodvadsať.

Hnutie prvého anjela sa, rovnako ako hnutie tretieho anjela, začalo v „čase konca“ (1798, resp. 1989), v ktorom je identifikovaných „sedem časov“ z dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika. Ďalší orientačný bod v oboch dejinách je vyznačený završením dvestodvadsiatich rokov, čo je taktiež prorockou charakteristikou „siedmich časov“, pretože východiskové body dvoch videní (chazon a mareh) predstavujú obdobie dvestodvadsiatich rokov, ktoré ich navzájom spája.

Vznik Biblie kráľa Jakuba v roku 1611, formalizácia Millerovho posolstva, ako bola uverejnená v novinách Vermont Telegraph, vznik Vyhlásenia nezávislosti a uverejnenie diela The Time of the End v časopise Our Firm Foundation — to všetko boli publikácie. Začiatok i koniec oboch dvestodvadsaťročných období predstavujú publikáciu ako historický medzník. Číslo „dvestodvadsať“ je symbolom prorockého prepojenia a všetky štyri publikácie sú spojené tým, že sú publikáciami, a tiež posolstvom predstavovaným ako „nárast poznania“ v príslušných dejinách.

Biblia v roku 1611 predstavuje zvestovanie evanjelia z nebeských dvorov ľudstvu. Millerovo posolstvo bolo zasadené do kontextu časových proroctiev a dve posvätné mapy z Habakuka umožňujú ľahko rozpoznať, že Millerovo posolstvo bolo graficky znázornené prostredníctvom línií dejín. „Vermont“ znamená „zelený vrch“ a podľa inšpirácie je „zelená“ symbolom viery.

„Tento sen mi dal nádej. Zelená šnúra v mojej mysli predstavovala vieru a krása i jednoduchosť dôvery v Boha začali prenikať do mojej duše.“ Christian Experience and Teachings, 28.

Millerovo posolstvo bolo sformulované a prednesené z vernej cirkvi, lebo „vrch“ v posledných dňoch je „cirkvou“.

A stane sa v posledných dňoch, že vrch domu Hospodinovho bude pevne stáť na vrchole vrchov a bude vyvýšený nad pahorky; a pohnú sa k nemu všetky národy. A mnohé ľudy pôjdu a povedia: Poďte, vystúpme na vrch Hospodinov, do domu Boha Jakobovho; a bude nás učiť svojim cestám, a budeme chodiť po jeho chodníkoch. Lebo zo Siona vyjde zákon a slovo Hospodinovo z Jeruzalema. Izaiáš 2, 2. 3.

Formalizované skúšobné posolstvo Millera vyšlo z vernej cirkvi a publikácia nazvaná The Telegraph predstavuje posolstvo z neba, tak ako ním bola aj Biblia kráľa Jakuba, lebo slovo „telegraph“, vytvorené z dvoch gréckych slov, znamená posolstvo z diaľky. Prvé slovo (tele) znamená „vzdialený alebo ďaleký“ a druhé slovo (grapho) „písať alebo zaznamenávať“. Spolu znamenajú „písať alebo prenášať na diaľku“. V roku 1611 Boh prostredníctvom vydania Biblie kráľa Jakuba preniesol svoje posolstvo z neba a na konci dvestodvadsiatich rokov aj Millerovo posolstvo, ako bolo po prvý raz formalizované v roku 1831 vo Vermont Telegraph, takisto prenieslo Božie posolstvo z neba. Toto posolstvo bolo „rozmnožením poznania“, ktoré bolo otvorené „v čase konca“ v roku 1798, a ktoré potom vytvorilo trojstupňový skúšobný proces pre tú generáciu. Tieto dejiny predobrazovali dejiny Future for America.

Vyhlásenie nezávislosti v roku 1776 predstavuje začiatok zemskej šelmy zo Zjavenia trinástej kapitoly. Predstavuje začiatok Spojených štátov, a tým zároveň označuje obmedzenie nezávislosti na konci Spojených štátov. Posolstvo Future for America (ako už názov napovedá) označuje koniec, ktorý je v začiatku predobrazený vydaním Vyhlásenia nezávislosti. O dvestodvadsať rokov neskôr, v roku 1996, služba, ktorá vydávala časopis The Time of the End, získala právny subjekt, ktorý už predtým niesol názov Future for America. V tom roku bol vydaný časopis The Time of the End, ktorý pozostával z článkov, ktoré predtým vychádzali v publikácii s názvom Our Firm Foundation.

Názov služby Future for America sa vzťahuje na dejiny Deklarácie nezávislosti, lebo táto publikácia označila počiatok Spojených štátov, a Ježiš vždy znázorňuje koniec prostredníctvom počiatku. Názov publikácie, The Time of the End, sa vzťahuje jednak na „čas konca“ v roku 1989, ale aj na koniec času milosti, keď Michael povstane. Formalizované posolstvo v tejto publikácii (Daniel 11, verše 40 až 45) bolo odpečatené kolapsom Sovietskeho zväzu v roku 1989 („čas konca“) a verše, ktoré boli odpečatené, predstavujú sled dejín, ktorý postupuje od roku 1989 až po prvý verš 12. kapitoly, kde je označené Michaelovo povstanie a uzavretie času milosti ľudstva.

Od vydania Deklarácie nezávislosti v roku 1776 až po vydanie časopisu The Time of the End uplynulo dvestodvadsať rokov a začiatok i koniec sa zaoberajú tými istými prorockými námetmi. Vydanie The Time of the End bolo zostavené z kapitol, ktoré boli najprv publikované ako články v periodiku Our Firm Foundation, a predstavuje prorockú pravdu, že bez pevného pridržania sa základných práv milleritského hnutia (ktoré je „our firm foundation“) je nemožné porozumieť „nárastu poznania“ v „čase konca“ v roku 1989.

Medzník označený ako „čas konca“ a medzník predstavujúci „formalizovanie“ posolstva v paralelných dejinách hnutí prvého a tretieho anjela oba obsahujú prorocké prvky „siedmich časov“ z Levitika dvadsiatej šiestej kapitoly. Ďalším medzníkom v paralelných dejinách je zmocnenie posolstva, vyznačené zostúpením buď anjela zo Zjavenia desať, 11. augusta 1840, alebo anjela zo Zjavenia osemnásť, 11. septembra 2001. Naplnenie druhého beda zo Zjavenia deviatej kapitoly priviedlo anjela zo Zjavenia desať dolu a naplnenie tretieho beda zo Zjavenia desiatej kapitoly priviedlo anjela zo Zjavenia osemnásť kapitoly dolu.

V paralelných dejinách začína neskorý dážď „kropiť“ v okamihu, keď anjel zostupuje. V tom bode je posolstvo „splnomocnené“ potvrdením predpovedanej udalosti. Pre milleritov to bolo zastavenie osmanskej nadvlády ako naplnenie časového proroctva o islame druhého beda v Zjavení, kapitola deväť, verš pätnásť. Pre hnutie sto štyridsiatich štyroch tisíc to bolo „rozhnevanie národov“, proroctvo o islame tretieho beda, ktoré je v čase siedmej trúby v Zjavení desať, verš sedem, a ktoré sa naplnilo, keď boli zvrhnuté veľké budovy mesta New York.

Každý z hlavných medzníkov paralelných dejín má priame spojenie s dielom Podivuhodného Počtára, ktorý kladie svoj podpis na vzťah dvoch videní predstavujúcich dvetisícristo rokov a dvetisícpäťsto dvadsať rokov. Prorockí strážcovia, ktorí sú vzbudení pri zostúpení anjela, trúbia na výstražnú trubu zahŕňajúcu posolstvo do Laodicey, ktoré bolo roku 1856 priamo spojené s odpečatením väčšieho svetla o „sedemnásobku“. Medzník dvoch tabúl Abakuka, znázornený priekopníckymi mapami z rokov 1843 a 1850, ktoré obe graficky predstavujú „sedemnásobok“, prišiel v každej paralelnej histórii medzi zostúpením anjela a „prvým sklamaním“.

Medzník „času meškania“ je priamo spojený s neúspešnou predpoveďou roku 1843, ktorá bola predpoveďou naplnenia tak dvetisícristo rokov, ako aj dvetisícpäťstodvadsiatich rokov. Posolstvo Polnočného volania bolo určením čoskoro nastávajúceho naplnenia týchto dvoch období prorockého času. Uzavreté dispenzačné „dvere“ pri poslednom medzníku označujú naplnenie týchto dvoch prorockých období a vyznačujú miesto, kde začína znieť siedma, čiže jubilejná, trúba. Každý medzník v každej dejinnej línii je priamo spojený so „siedmimi časmi“ a „sedem časov“ predstavuje niť, ktorá spája obe dejinné línie; obe dejinné línie zároveň predstavujú posolstvo neskorého dažďa.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Pre tých, ktorí sa potkávajú o slovo a sú neposlušní,“ je Kristus kameňom úrazu. Ale „kameň, ktorý stavitelia zavrhlí, stal sa hlavou uhla“. Tak ako zavrhnutý kameň, aj Kristus vo svojom pozemskom poslaní znášal zanedbávanie a zneužívanie. Bol „opovrhnutý a zavrhnutý od ľudí, muž bolesti a oboznámený so zármutkom: ... bol opovrhnutý, a my sme si ho nevážili.“ Izaiáš 53:3. Blížil sa však čas, keď mal byť oslávený. Vzkriesením z mŕtvych mal byť vyhlásený za „Syna Božieho v moci“. Rimanom 1:4. Pri svojom druhom príchode sa mal zjaviť ako Pán neba i zeme. Tí, ktorí Ho teraz chystali ukrižovať, spoznajú Jeho veľkosť. Pred vesmírom sa zavrhnutý kameň stane hlavou uhla.

„A na koho by padol, toho rozdrví na prach.“ Ľud, ktorý zavrhol Krista, mal čoskoro uzrieť zničenie svojho mesta i svojho národa. Ich sláva mala byť zlomená a rozptýlená ako prach pred

vetrom. A čo to bolo, čo zničilo Židov? Bola to skala, ktorá by bola ich bezpečnosťou, keby na nej boli stavali. Bola to pošliapaná Božia dobrota, zavrhnutá spravodlivosť, znevážené milosrdenstvo. Ľudia sa postavili proti Bohu a všetko, čo by bolo ich spásou, sa obrátilo na ich skazu. Všetko, čo Boh ustanovil na život, oni našli ako niečo vedúce k smrti. V ukrižovaní Krista zo strany Židov bolo zahrnuté zničenie Jeruzalema. Krv vyliata na Kalvárii bola tou ťarchou, ktorá ich potopila do záhuby pre tento svet i pre svet budúci. Tak to bude aj vo veľký posledný deň, keď súd dopadne na tých, ktorí odmietli Božiu milosť. Kristus, ich kameň úrazu, sa im vtedy zjaví ako vrch pomsty. Sláva Jeho tváre, ktorá je pre spravodlivých životom, bude pre bezbožných stravujúcim ohňom. Hriešnik bude zničený pre odmietnutú lásku a pohrdnutú milosť.

„Mnohými podobenstvami a opakovanými výstrahami Ježiš ukázal, aký bude pre Židov následok odmietnutia Božieho Syna. Týmito slovami oslovoval všetkých v každom veku, ktorí Ho odmietajú prijať ako svojho Vykupiteľa. Každé varovanie je určené im. Znesvätený chrám, neposlušný syn, falošní vinohradníci, opovržliví stavitelia, majú svoj náprotivok v skúsenosti každého hriešnika. Ak nebude činiť pokánie, bude jeho údelom záhuba, ktorú oni predznamenávali.“ The Desire of Ages, 599, 600.